

LIBRIS

We know
books

Julie Mae Cohen

Mănâncă, ucide, iubește

traducere din limba engleză
de Oana Zaharia

CRIME SCENE PRESS
2025

1

Joi

Opal

Treptele pivniței: strâmbe, înguste, abia îi încăpea piciorul pe ele. Singura lumină venea de la un bec atârnat de tavan. Spațiul de dedesubt era un haos de umbre.

În aer plutea un miros de oțet, iar dincolo de el mai era ceva, un iz ca de mucegai, imposibil de definit.

Opal, obișnuită să evalueze fiecare situație pornind de la cel mai rău scenariu posibil, s-a întrebat pentru prima dată dacă nu cumva era o capcană. Doamne, doar știa că îi dăduse femeii ăsteia motive să o urască! Ambelor femei, de fapt – și tot ea le dăduse și motiv să se urască una pe cealaltă.

Poate că nu era cea mai bună idee să coboare, împreună cu ele, într-o groapă în pământ.

S-a oprit și a aruncat o privire peste umăr. Lilah, în spatele ei, părea îngrozită, dar Lilah părea mereu îngrozită, așa că asta nu însemna nimic. Fața Marinei era mai greu de citit. Era neliniștită, dar mai exista acolo o emoție, sau poate mai multe, pe care Opal nu reușea să le descifreze. Și, de obicei, Opal putea să citească orice persoană la câteva minute după ce o cunoștea.

Pentru prima oară, a observat că Marina purta o rochie de mătase și se dăduse cu ruj – oare așa arătau mamele „normale” într-o seară liniștită acasă, cu copiii, aici, în cea mai elegantă zonă

– Ai grijă când cobori scările, a zis Marina. Sunt șubrede. Ține-te bine de balustradă, da?

În caz de ceva, și-a zis Opal, le putea învinge pe amândouă. Niciuna dintre ele nu părea să fi dat vreun pumn în viața ei.

– Abia aștept să aflu ce e atât de important aici, a zis ea și a început să coboare.

Mirosul de oțet devenea tot mai puternic pe măsură ce înainta. Podeaua era din beton, iar încăperea, căptușită cu rafturi, era luminată de un singur bec care atârna ca un ochi rece deasupra lor.

În mijlocul camerei zăcea trupul unui bărbat.

– Doamne..., a șoptit Opal, fără să-și poată stăpâni șocul.

Celelalte femei ajunseseră jos, dar ea nici nu băgase de seamă. Toată atenția îi era îndreptată asupra bărbatului de pe podea. Zăcea pe o parte, cu fața spre ea. L-a recunoscut imediat. Trecerea timpului își spusese cuvântul: părul îi era altfel, hainele foarte nefamilare, barba tunsă foarte scurt.

Dar era el. L-ar fi recunoscut oriunde, chiar și fără să-i vadă fața; l-ar fi simțit după fiorul din stomac, acel amestec de frică și furie care o făcea să se cutremure.

De-a lungul anilor i s-a părut că-l zărește de nenumărate ori, în Londra și prin alte locuri, îl urmărea de fiecare dată, își repeta în gând ce avea să-i spună, până când individul se întorcea și se dovedea a fi un străin oarecare, dar nu mai simțise niciodată până acum fiorul acesta din stomac.

Până în acel moment, nu realizase că încă avea asupra ei o asemenea putere.

Privind mai atent, a observat că gleznele îi erau legate cu bandă adezivă argintie, iar mâinile îi erau strânse la spate. Pe frunte avea sânge uscat. De cât timp zăcea aici? *De ce zăcea aici?*

Deodată, în spatele ei a auzit un suspin și apoi sunetul unui

corp prăbușindu-se. Lilah leșinase pe podeaua de ciment.

Marina a scos un țipăt și s-a aplecat deasupra ei, atingându-i fața.

– Doamne, ce-o fi pățit?

Opal s-a aplecat și ea deasupra femeii căzute.

– Cred că a leșinat.

– Mă duc după o compresă cu apă rece, a zis Marina, alergând înapoi pe scările șubrede. Opal a verificat rapid dacă Lilah era rănită. Pulsul îi era cam rapid, dar în rest părea în regulă. Și-a luat hanoracul Sweaty Betty, l-a împăturit și i l-a așezat drept pernă sub cap.

Privirea i-a revenit la bărbatul de pe podea. Avea pe frunte doi plasturi mici, albaștri. Opal s-a uitat mai atent. Plasturii aveau niște forme roz... ca și cum...

Să fie Peppa Pig?

S-au auzit din nou pași când Marina a început să coboare, apoi s-a așezat în genunchi lângă Lilah, apăsându-i fruntea cu o compresă rece.

– N-am crezut că o să leșine, a zis ea.

– A mai dat peste un cadavru nu demult, a răspuns Opal. Probabil e traumatizată.

– A, uau... Nu știam. Îmi pare atât de rău!

Genele lui Lilah au început să tremure. A scos un geamăt și a deschis ochii, care i s-au mărit imediat de groază.

– Nu e mort, i-a zis Marina repede. Am verificat imediat după ce a căzut pe scări. Înainte să-l leg.

Lilah s-a ridicat. Fața ei avea o paloare cadaverică, iar părul îi scăpase din agrafe și atârna liber.

– L-ai legat?

– Da, am fost nevoită. Pentru siguranța mea. A noastră. Am trei copii care dorm sus. Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

– De ce miroase a murături?

- Ținea în mână un borcan, a zis Marina. S-a spart. Am strâns cioburile, nu-ți face griji.

Spre surprinderea ei, Opal a izbucnit în râs.

- Îmi pare rău, a zis. Știu că nu e amuzant. Dar e atât de tipic, nu-i așa? O femeie are un bărbat inconștient legat în subsol și primul ei instinct e să curețe mizeria.

- Am trei cop...

- Știu, știu. Cred că și eu sunt în stare de șoc. Și... nu l-am mai văzut pe omul ăsta de trei ani.

Opal s-a apropiat de corp, s-a ghemuit lângă el și i-a verificat gâtul, cum făcuse mai devreme cu Lilah.

- Pulsul e puternic și pare că respiră normal, dar clar că e inconștient.

- S-a lovit la cap când a căzut, a zis Marina. Dar a sângerat doar puțin. Am dezinfectat rana.

- De cât timp e inconștient?

- Nu știu... vreo oră?

Opal s-a ridicat.

- Adevărata întrebare n-are legătură cu murăturile sau curățenia. Ce vreau să știu e de ce mi-ai trimis mesaj mie în loc să suni la ambulanță?

- Corect, a zis Marina. Bună întrebare.

- Ar fi putut să aibă o contuzie sau să-și fi rupt gâtul. Sau facă hemoragie cerebrală.

- Așa e, a confirmat Marina. Deși are o culoare destul de ok. L-am pus în poziția de recuperare.

- Să caut simptomele pe Google? a întrebat Lilah.

- Nu, a răspuns Opal. Nu căutați nimic. Trebuie să știm mai întâi care e situația. Adică, Marina trebuie să-mi răspundă la întrebare: de ce nu ai sunat la ambulanță când a căzut?

Marina s-a foit, agitată.

- Bine, o să-ți spun, a zis ea. Dar... cred că ar trebui să bem

S-a îndreptat spre scări.

Opal a luat o decizie rapid.

– Stai puțin. Unde e banda adezivă cu care l-ai legat?

Marina i-a indicat un raft. Opal a rupt o bucată de scoci și a aplicat-o peste gura bărbatului inconștient.

– Nu face asta! a zis Lilah. De ce?

– Doar cât vorbim, a răspuns Opal. Dacă se trezește, ar putea să țipe, și asta i-ar trezi pe copiii Marinei. Am avea multe de explicat.

– Și, în plus, le-ar crea traume, a adăugat Marina.

Lilah și-a mușcat buza, nehotărâtă.

– Dar dacă e bolnav? S-ar putea să se sufoce.

– Îl supraveghem.

– Mă duc... mă duc să aduc ceva de băut, a zis Marina, alergând din nou în sus pe scări.

Opal nu-și putea dezlipi privirea de la bărbatul de pe podea. Părul lui fusese cândva negru, dar acum era grizonat. Oare în trecut se vopsise? Sau îmbătrâniseră amândoi atât de mult în ultimii trei ani?

Se vopsea sigur. Știa cum acționa el. Negrul nu fusese niciodată culoarea lui naturală.

Dar nimic din toate astea nu făcuseră parte din planul lui: nici subsolul, nici banda adezivă, nici plasturii cu Peppa Pig și nici cele trei femei împreună.

S-a întrebat dacă o persoană normală, o persoană mai bună, ar simți milă pentru el.

Lilah s-a apropiat de Opal.

– Cred că Marina l-a împins pe scări, i-a șoptit ea, cu voce tremurândă. Intenționat.

2

Cu opt săptămâni înainte de joia aceea

Lilah

Lilah stătea la biroul pentru împrumuturi al bibliotecii, fără să știe că în curând avea să trăiască cea mai cumplită experiență din viața ei.

Și-a plimbat privirea peste cele cinci teancuri de cărți pe care le clădise în acea după-amiază: unul cu proză, unul cu piese de teatru, unul cu romane polițiste, unul mai mic cu poezie și, complet neașteptat, unul înalt pentru copii – seturile de cărți pentru fiecare grup de lectură din bibliotecă. Nu lipsea niciun exemplar și fiecare set conținea câteva dintre cele mai importante cinci titluri ale genului.

Luna aceasta aveau să fie mulți cititori fericiți, ceea ce compensa, măcar un pic, conversația urâtă pe care o auzise de dimineață în sala de pauză. De fapt, nu fusese tocmai o conversație: Jimiyu îi mulțumise lui Lilah că urma să închidă în locul lui în seara aceea, iar Alice mormăise ceva ca pentru sine, dar suficient de tare încât să audă toți, mai ales că erau doar ei trei în încăpere:

– De ce mai lucrează aici când unii dintre noi chiar au nevoie de bani? A câștigat la loterie sau nu?

Nu era prima dată când Alice spunea așa ceva despre Lilah. Întotdeauna arunca săgeți pasiv-agresive sub formă de glume, de genul „Te duci acasă pe iaht?” sau „Ai grijă să nu-ți uiți geanta

Chanel!” Lilah nu avea iaht și nici n-ar fi știut ce să facă cu o geantă Chanel decât dacă ar fi fost o borsetă Chanel – dar, sincer, cine să dea atâția bani pe o borsetă Chanel când în una de la Primark încapе la fel de bine tot ce ți-ai putea dori?

De obicei, Lilah râdea stingheră când Alice făcea astfel de comentarii, dar în sinea ei îi pusese deja o poreclă: „Alice cea Rea”. Doar în gând, bineînțeles.

Însă întrebarea de dimineață nu putea fi interpretată deloc ca o glumă. Lilah ieșise repede din sala de pauză, cu inima bubuindu-i, și își petrecuse restul după-amiezii repetând posibile replici la întrebarea respectivă, pe care nu ar fi avut niciodată curajul să le spună cu voce tare.

Unul dintre motivele pentru care încă lucra acolo, deși câștigase la loterie și, teoretic, nu mai avea nevoie de serviciu, era tocmai acesta: să aleagă cărți pentru grupurile de lectură.

Lilah își iubea meseria. Încă din copilărie, când stătea pe genunchii tatălui ei și îl asculta cum îi citește povești, își dorise să trăiască printre cărți. La început visase să devină scriitoare, dar ce se întâmplase în facultate îi năruise visul acela. Să fie bibliotecară era aproape la fel de bine. Fiecare carte conținea o lume întreagă, iar puse laolaltă alcătuiau suma cunoașterii umane. Să citești cărți, să le găsești, să le recomanzi, să le așezi în ordine, să le împarți cu ceilalți, să le îngrijești – ce puteai cere mai mult de la viață?

Lilah Nightingale știa că nu va realiza niciodată ceva mareț – nu va vindeca vreodată cancerul, nu va opri schimbările climatice, nu va scrie un roman de succes și nici vreun vers care să atingă inimile oamenilor –, dar, de fiecare dată când atingea o carte, atingea ceva mareț.

Și n-ar fi renunțat la asta pentru nimic în lume.

– Eu trebuie să plec, zisese Jimiyu, apărând din spate cu haina și geanta. Mulțumesc că închizi tu în seara asta.

– Cu plăcere, răspunsese Lilah, zâmbind. Sper să iasă bine concertul fiicei tale. Ne vedem marți.

Mai nou, biblioteca era închisă luna din lipsă de fonduri. Înainte aveau „Povești cu rime” luni dimineața, la secțiunea de copii, și, deși evenimentul fusese mutat miercuri, Lilah tot avea impresia că luna veneau mai mulți oameni.

Din punctul ei de vedere, era o tragedie faptul că biblioteca nu era deschisă șapte zile pe săptămână. Cunoașterea ar trebui să fie accesibilă pentru toată lumea. Și nu era vorba numai despre cărți. Oamenii foloseau și calculatoarele pentru tot felul de lucruri – ca să facă diverse cercetări, dar și ca să plătească facturile, să aplice pentru joburi, ajutor social sau azil. Unii veneau doar pentru căldură, lumină, adăpost. Sau ca să nu fie singuri. Într-o bibliotecă nu ai cum să fii singur.

Zachary iubea biblioteca aproape la fel de mult ca și ea – în definitiv, chiar acolo se cunoscuseră, și chiar într-un grup de lectură, la prima întâlnire a clubului de dramaturgie, când citiseră *Inspectorul de poliție*, pe care Lilah o alesese știind că o lectură clasică atrage întotdeauna. Nu fuseseră destui participanți cât să acopere toate rolurile, așa că Lilah trebuise să interpreteze și ea. Jucase rolul Sheilei. Rolul inspectorului fusese citit de un domn cu voce blândă, care arăta ca un profesor, cu ochelarii lui cu rame aurii, sacoul de tweed și pantofii uzați. Vocea lui era surprinzător de puternică și elocventă, iar la un moment dat, în scena în care Sheila află secretul lui Gerald, Lilah ridicase ochii din text exact în același timp cu domnul care îl juca pe inspector.

Privirile li se întâlniseră și ea simțise un șoc electric prin tot corpul, ca atunci când băgase odată fierbătorul într-o priză prost împământată.

Restul era istorie. Și-a răsucit inelul de logodnă pe deget. Încă îi părea străin acolo și mult mai mare decât unul pe care l-ar fi ales ea. Alice cea Rea se uita la el de fiecare dată când se aflau în

Lilah a mângâiat cu afecțiune teancul cu piese de teatru, apoi a ridicat cheile lui Jimiyu, pregătindu-se să facă o ultimă tură a bibliotecii, ca să verifice dacă totul era în ordine înainte să închidă. Un bătrân mai stătea încă la calculatoare; Lilah i-a amintit politicos că se apropia ora de închidere, apoi s-a îndreptat spre secțiunea pentru copii, unde rămânea adesea dezordine. Tocmai ajunsese lângă cutiile cu cărți ilustrate când a văzut-o pe Alice cea Rea venind spre ea, cu o expresie acră pe față.

Lilah s-a ascuns repede după un raft de literatură pentru adolescenți, prefăcându-se că răsfoiește o carte. Din fericire, Alice cea Rea nu a observat-o și a trecut mai departe, probabil spre sala de pauză, să-și ia haina și geanta.

Nu era prima dată când se ascundea de ea. O făcea mereu. Știa că era un gest de lașitate, la fel cum era nedrept să-i spună „Alice cea Rea”, chiar și doar în gând. Probabil că Alice avea multă tristețe în viața ei de se purta în felul ăsta, sau poate datorii, dar nu spunea niciodată nimic nimănui, ca să poată fi ajutată, ci doar îi reducea la tăcere pe toți, în mod agresiv, și mânca toți biscuiții.

Lilah a auzit ușa principală trântindu-se și a alergat să se uite pe geam: Alice plecase. Era singură. A încuiat ușa și a răsuflet ușurată.

A terminat rondul prin clădire, aranjând rafturile, îndreptând hârtii, închizând calculatoarele. Îi plăcea și asta: să aibă biblioteca doar pentru ea. Îi plăceau rafturile acelea liniștite și ecranele întunecate, umbrele sigure și protectoare. Când a terminat, a stins ultima lumină, apoi a descuiat ușa, a ieșit și a încuiat-o la loc. A așezat cu grijă cheile lui Jimiyu în geantă și le-a bătut ușor cu mâna, ca și cum le-ar fi spus să stea cumiți. Apoi, înainte să plece spre stația de autobuz, s-a mai oprit o clipă să privească biblioteca în care petrecuse atâtea ore fericite în copilărie și în tinerețe: pereții de cărămidă, ferestrele întunecate, fanta pentru returnarea

cărților, de lângă intrare, posterele de pe ușile de sticlă care anunțau cafenele comunitare, cluburi de lectură, consiliere juridică și, desigur, „Povești cu rime”.

Lilah făcea lucruri bune aici, într-un loc pe care îl iubea. Iar acum, după o zi împlinită, avea să meargă acasă la tatăl ei, care o aștepta cu îmbrățișarea lui obișnuită. În ziua aceea grădinărise și avea să miroasă a pământ proaspăt și a rumeguș. Urmau să se așeze pe canapea și să se uite împreună la *Crimele din Midsomer*, el urma să-și ia cina pe tavă, iar ea să-i țină companie, chiar dacă nu mânca, pentru că îi plăcea să petreacă timp cu el și se temea că se simțea singur cât timp ea era la serviciu, chiar dacă acum se pensionase și își ocupa timpul cu hobbyuri.

Apoi, ea urma să facă un duș rapid și să se îmbrace în rochie, pentru că Zachary o invitase la o cină romantică. Nu era o ocazie specială; Zachary spunea că e frumos să faci lucruri speciale și într-o seară de duminică.

Era cea mai norocoasă persoană din lume.

* * *

Drumul de la serviciu până acasă îi lua acum mai mult decât atunci când ea și tatăl ei locuiau în bungalow, dar nu se plângea. Avea timp să asculte audiobookuri și, pe deasupra, era o încântare să coboare din autobuz și să meargă spre casa lor nou-nouță, cu ferestre mari, cu ușă lucioasă și un ciocănel de alamă, și cu o grădină imensă pentru tata.

Tatăl ei voia chiar să încerce arta tunderii ornamentale a plantelor. „Ce zici dacă tund tufișurile în formă de vulpe și iepure?” o întrebase într-o seară. Lilah fusese de acord că ar fi minunat să aibă în grădină o vulpe și un iepure din tufișuri, ca doi eroi dintr-o fabulă de Esop gata să prindă viață. Totuși, tatăl ei hotărâse până la urmă să înceapă cu ceva mai mic, cum ar fi o găină.

Dacă în copilărie i-ar fi spus cineva că într-o bună zi va locui într-o asemenea casă – un adevărat conac – și că tatăl ei se va putea pensiona cu un an mai devreme de la Poștă, o slujbă pe care o iubise, dar care devenise grea în ultimii ani din cauza genunchilor, și că ea însăși va avea jobul visurilor ei, iubitul visurilor ei și, într-o zi, poate și o pisică, n-ar fi crezut niciodată.

Toate acestea erau de-ajuns ca să o facă să creadă în destin.

A ajuns la ușa din față, a băgat cheia în broască și a realizat că era întredeschisă.

Tatăl ei era, de obicei, atent la măsurile de siguranță – i se furaseră prea multe colete de pe treptele casei din vechiul cartier –, dar uneori mai era și uituc. Lilah și-a spus că poate din cauza mătăriei, după ce trăise o viață întregă în bungalow. Cartierul acesta din Chislehurst, pe o străduță privată de lângă terenul de golf, era mai liniștit decât vechiul lor loc din Sidcup. Ți trebuia timp să te obișnuiești. Și, da, tatăl ei dezlega zilnic cuvinte încrucișate și sudoku, mânca pește gras pentru memorie, totuși Lilah era încruntată când a intrat în casă, strigând:

– Tată? Ai lăsat ușa deschisă!

Vocea i-a răsunat ușor pe podeaua de marmură. Tatăl ei n-a răspuns.

Probabil era în grădină, sau în bucătărie, sau la etaj. În casa asta era greu să te auzi, atât era de mare. Săptămâna trecută fusese nevoită să-l sune ca să-l găsească. Era la baie – dar nu în baia lui. Pur și simplu voise să testeze una dintre celelalte băi.

Lilah și-a lăsat cheile în bolul de la intrare și a intrat în bucătăria open-space, cu marmură, granit și inox și un cuptor uriaș, pe care încă nu știa să-l folosească. Camera era goală, dar ușile către terasă erau larg deschise. S-a oprit când a simțit cioburi sub tălpile pantofilor.

A constatat că unul dintre geamurile ușii fusese spart din afară.